

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 21.849 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X
Alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, alias X, die verklaart van Israëlsche nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 september 2008 houdende de intrekking van de machtiging tot verblijf voor onbeperkte duur op grond van het oude artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, welke aan verzoeker werden ter kennis gebracht op 26 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Israëlsche, alias Jordaanse nationaliteit te zijn.

Op 22 november 2002 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 november 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 5 september 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing van 5 september 2005 dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 11 december 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot machtiging tot verblijf van onbepaalde duur.

Op 5 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot vestiging in toepassing van artikel 14 van de Vreemdelingenwet.

Op 22 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de intrekking van de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van het oude artikel 9, 3de lid van de wet van de Vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Op 27.08.2007 werd mijnheer A.B.B. (...), geboren op 22.11.1974, van Israël nationaliteit op basis van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 (gewijzigd naar artikel 9bis door de wet van 15.09.2006), betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gemachtigd tot een verblijf voor onbepaalde duur.

Om deze machtiging te bekomen werden de volgende elementen ingeroepen:

- Langdurige asielprocedure*
- Integratie en tewerkstelling*
- Onmogelijkheid tot terugkeer naar thuisland, de Palestijnse gebieden in Israël*

Ter staving van de identiteit en nationaliteit werd bij de asielaanvraag een Palestijnse identiteitskaart met nummer 410330733 voorgelegd

Uit het administratief dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat:

Betrokkene heeft op 22.11.2002 een asielaanvraag ingediend, hij verklaarde van Palestijnse origine te zijn, geboren in Ramallah en woonachtig in de Gazastrook. De DVZ nam hierin een beslissing tot weigering van verblijf op 27.11.02. Na een schorsend beroep te hebben ingediend nam het CGVS eerst de beslissing tot onderzoek ten gronde op 28.02.03 en vervolgens een beslissing tot niet erkenning op 06.09.05. Hiertegen diende de betrokkene op 13.09.05 een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie. Op 05.01.2007 diende de betrokkene een aanvraag tot regularisatie in die hem wordt toegestaan omwille van een lange asielprocedure op 27.08.2007.

Op 27.11.2007 werd de betrokkene in het bezit gesteld van een BIVR voor onbepaalde duur.

Op 11.02.2008 vraagt betrokkene via de gemeente Gent om zijn identiteitsgegevens aan te passen. Hij legt daarvoor een vervallen Jordaans paspoort voor afgeleverd te Zarqa (Jordanië) op 31.07.1999. Zijn identiteitsgegevens blijken in werkelijkheid te zijn: B.N.E.I. (...), geboren te Syrië op 31.07.1999, nationaliteit Jordanië.

Mijnheer was in het bezit van dit paspoort bij zijn asielaanvraag maar heeft dit niet voorgelegd. Hij heeft een Palestijnse identiteitskaart voorgelegd.

Uit de ons op 19/06/2008 doorgegeven informatie van het CGVS blijkt dat deze Palestijnse identiteitskaart een manifeste vervalsing was (verslag van CEDOCA ref: OP2003-004w van 11.03.2003; ref. bij de Federale Politie: 86801/PAL/B/03 van 07.03.2003).

Gezien voor het beoordelen van een asielaanvraag het voor de asielinstanties van prioritair belang is te beschikken over de juiste identiteitsgegevens van de aanvrager en met name over de juiste nationaliteit komt het eerste element waarop de regularisatie werd verzocht te vervallen. Immers, betrokken vreemdeling heeft noch bij zijn asielaanvraag noch bij zijn regularisatieaanvraag zijn echte identiteitsgegevens kenbaar gemaakt. Door gebruik te maken van leugenachtige verklaringen en een vals document heeft mijnheer de lange asielprocedure zelf in stand gehouden. Hij had geen lange asielprocedure hoeven te doorlopen had hij van in het begin zijn werkelijke identiteitsgegevens meegedeeld. Uit het ingewonnen advies van het CGVS blijkt eveneens dat zij sneller een beslissing had kunnen nemen indien de betrokkene zijn ware identiteitsgegevens van bij de start van zijn asielprocedure kenbaar had gemaakt (ref CGVS: 02/22345).

Gezien dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, maar zij enkel konden ontstaan doordat betrokkene een op leugens en een vals document gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten, is ook deze integratie en zijn tewerkstelling in België geen aanvaardbaar motief voor regularisatie.

Gezien de mogelijkheid tot terugkeer naar de Palestijnse gebieden in Israël niet van toepassing was op betrokkene omdat hij niet van daar afkomstig is maar van Jordanië komt ook het derde element waarop de regularisatieaanvraag gestoeld was te vervallen.

Overwegende dat uit het geheel van bovenstaande elementen kan afgeleid worden dat betrokkene een machtiging tot voorlopig verblijf voor onbepaalde duur bekomen heeft op grond van een niet authentiek document en frauduleuze verklaringen.

Overwegende dat de Belgische rechtsorde rechtstreeks wordt verstoord door de afgifte van een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur, die manifest het gevolg is van fraude.

Heeft de Dienst Vreemdelingenzaken beslist de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur (Bivr YBN 154320) op grond van artikel 9, derde lid, gewijzigd naar artikel 9bis, in te trekken conform artikel 35, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
(...)"

Op 26 september 2008 wordt aan verzoeker de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

Art 7.1 (wet van 15/12/1980) verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten: is niet in het bezit van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum

Art 7.3 (wet van 15/12/1980) betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: hij heeft op basis van valse of vervalst documenten een frauduleuze asiel- en regularisatieaanvraag met als enige bedoeling om verblijfsrecht te bekomen in België. Zie motivatie van de beslissing tot intrekking van de machtiging tot een verblijf van onbepaalde duur van 22.09.08 in dossier 5403232. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Verzoeker voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

Na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is, dat de beslissing van 22 september 2008 gemotiveerd wordt door de vaststelling dat, indien verzoeker niet had gelogen over zijn identiteit, hij geen lange asielprocedure had hoeven te doorlopen waardoor het eerste element, met name de langdurige asielprocedure en bijgevolg ook de overige elementen (integratie, tewerkstelling en onmogelijke terugkeer naar de Palestijnse gebieden), waarop hij zijn aanvraag steunde, komen te vervallen. Dat de verwerende partij zijn motivatie steunt op het ingewonnen advies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waaruit blijkt dat zij in de zaak van verzoeker een snellere beslissing had kunnen nemen indien verzoeker zijn ware identiteitsgegevens van bij de start kenbaar had gemaakt. Verzoeker is evenwel van oordeel dat deze motivatie totaal geen steek houdt en geenszins afdoende is om zijn machtiging tot verblijf in te trekken. Hij wil eerst en vooral opmerken dat hij geenszins een andere nationaliteit heeft aangemeten teneinde een regularisatie van verblijf te bekomen op basis van een lange asielprocedure. Volgens verzoeker wordt door de verwerende partij niet aangetoond dat de asielaanvragen van Palestijnen uit de Palestijnse gebieden in Israël langer zouden aanslepen dan de aanvragen van Jordaniërs afkomstig uit Jordanië of dat laatstgenoemde asielaanvragen prioritair zouden behandeld worden. Verzoeker meent dat de vaststelling dat verzoekers asielprocedure lang heeft aangesleept enkel te maken heeft met het (on)gelukkig toeval dat de asielinstanties destijds overstelpt werden met asielaanvragen en te kampen hadden met een massale achterstand inzake de behandeling van asielaanvragen.

Verzoeker vervolgt dat de vaststelling dat uit het advies van het CGVS blijkt dat zij in deze sneller een beslissing hadden kunnen nemen, een loutere hypothese is en niet uitsluit dat zijn asielprocedure, in geval van onmiddellijk bekend maken van zijn ware nationaliteit, ook lang had kunnen aanslepen. Hij merkt op dat dit advies van het CGVS hem overigens niet meegedeeld werd waardoor niet alleen de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden werd maar tevens afbreuk werd gedaan aan verzoekers rechten van verdediging daar geenszins kan geverifieerd worden op welke gegevens deze zich baseert om te stellen zij aangaande verzoeker een snellere beslissing hadden kunnen nemen.

Verzoeker stelt dat in 2005 een beslissing werd genomen aangaande zijn asielaanvraag door het CGVS, dat op 27 augustus 2007, de datum van de positieve beslissing aangaande zijn verzoek tot regularisatie, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen nog steeds geen beslissing had genomen.

Verder is verzoeker van mening dat de motieven van de bestreden beslissing schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel daar de verwerende partij geenszins in alle redelijkheid kon besluiten dat, indien verzoeker geen andere nationaliteit had aangemeten, er geen sprake zou geweest zijn van een langdurige asielprocedure in hoofd van verzoeker.

Tenslotte blijft, volgens verzoeker, vaststaan dat hij in België goed geïntegreerd en tewerkgesteld is en het tegen de algemene beginselen van behoorlijk bestuur indruist wanneer de verwerende partij nalaat om deze door verzoeker in zijn aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet aangehaalde argumenten op zichzelf te beoordelen en te weerleggen, dat door de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verder merkt verzoeker op dat de verwerende partij slecht binnen de dertig dagen kan terugkomen op een eerder genomen beslissing en verwijst hij hiervoor naar rechtsleer. Hij stelt dat door het betekenen aan verzoeker van de beslissing tot intrekking van de machtiging tot verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt teruggekomen op de eerder genomen beslissing ten aanzien van hem, met name de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister van onbepaalde duur. Dat voornoemde beslissing tot intrekking en het bevel dateren van buiten de voormelde termijn van dertig dagen en dus ruimschoots te laat zijn, dat de verwerende partij een jaar na de afgifte van een machtiging tot verblijf geenzins kon overgaan tot de afname van de machtiging en de betekening van een bevel, zeker niet nu blijkt dat zijn Jordaans paspoort reeds twee maanden na de afgifte van de machtiging tot verblijf werd voorgelegd. Dat er sprake is van de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, nu het totaal onredelijk is dat hij zonder enig probleem gedurende een jaar tot verblijf werd toegelaten op het Belgische grondgebied waardoor hij zich verder integreerde en plots, zeven maanden na het neerleggen van het Jordaans paspoort, beslissingen wordt betekend met als motivatie dat het door hem neergelegd paspoort wijst op een andere aangemeten nationaliteit, dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout beging.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de intrekking van de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur wordt besloten en tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 35, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de Belgische rechtsorde rechtstreeks wordt verstoord door de afgifte van een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur die manifest het gevolg is van fraude. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, 1° en 7, 3° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort voorzien van een geldig visum en wordt geacht door zijn gedrag de openbare orde te schaden omdat hij gefraudeerd heeft om een verblijfstitel in België te bekomen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de intrekking van de verblijfmachtiging voor onbepaalde duur en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze beslissingen is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker stelt dat hij geenszins een andere nationaliteit heeft aangemeten teneinde een regularisatie van verblijf te verkrijgen op basis van een lange asielprocedure, kan hij niet gevolgd worden, nu blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald uit zijn aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet van 11 december 2006, dat hij opnieuw bij de voornoemde aanvraag zijn nationaliteit als zijnde Israëliër vermeldt (zoals geschiedde tijdens zijn asielprocedure) en dat hij zijn lange asielprocedure en het niet kunnen terugkeren naar Palestina inroept als ontvankelijkheidsgronden voor zijn aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker van mening is dat door de verwerende partij niet aangetoond wordt dat de asielaanvragen van Palestijnen uit de Palestijnse gebieden in Israël langer zouden aanslepen dan de aanvragen van Jordaniërs afkomstig uit Jordanië of dat laatstgenoemde asielaanvragen prioritair zouden behandeld worden en dat de vaststelling dat verzoekers asielprocedure lang heeft aangesleept enkel te maken heeft met het (on)gelukkig toeval dat de asielinstanties destijds overstelpt werden met asielaanvragen en te kampen hadden met een massale achterstand inzake de behandeling van asielaanvragen, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dienaangaande wel motiveerde aangaande de *'kortere asielprocedure indien verzoeker van in het begin zijn ware nationaliteit opgegeven'* en dit met verwijzing naar het advies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dienaangaande wijst de Raad erop dat van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing - verschaft omtrent de reden van intrekking van zijn machtiging tot verblijf, erop zou neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april 2006, nr. 157.584).

In feite uit verzoeker hier kritiek op het advies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waaruit blijkt dat zij sneller een beslissing had kunnen nemen indien betrokkene zijn ware identiteitsgegevens van bij de start van zijn asielprocedure kenbaar had gemaakt. Verzoekers betoog ten aanzien van het advies van het CGVS is niet ter zake dienend. De bestreden beslissingen waartegen het huidige beroep is gericht zijn immers de beslissing houdende de intrekking van de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur op grond van het oude artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten. Elk betoog ten aanzien van enige andere beslissing of advies is niet ontvankelijk.

Bovendien wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Aldus kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel over de 'mogelijke duur van de asielprocedure in geval van bekendmaken van de ware identiteitsgegevens van bij de start van de asielprocedure' niet in de plaats stellen van die van de administratieve overheid. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, is de verwerende partij uitgegaan van de correcte gegevens, een advies van het CGVS zoals het terug te vinden is in het administratief dossier, en heeft zij op basis van het advies op kennelijk redelijke wijze beslist, verwijzend naar voornoemd advies, dat sneller een beslissing

had kunnen genomen worden indien verzoeker van bij de start van zijn asielprocedure zijn ware identiteitsgegevens kenbaar had gemaakt.

Waar verzoeker stelt dat de vaststelling dat uit het advies van het CGVS blijkt dat zij in deze sneller een beslissing had kunnen nemen, een loutere hypothese is en niet uitsluit dat zijn asielprocedure, in geval van onmiddellijk bekendmaken van zijn ware nationaliteit, ook lang had kunnen aanslepen, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet uitgaat van een loutere hypothese, maar net van het advies van het CGVS dienaangaande. Zoals reeds gesteld is de kritiek op het advies zelf van het CGVS hier niet terzake dienend en kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn oordeel niet in de plaats stellen van dat van de administratieve overheid.

Betreffende verzoekers opmerking dat dit advies van het CGVS hem overigens niet werd meegedeeld waardoor geenszins kan geverifieerd worden op welke gegevens deze zich baseerde om te stellen dat zij aangaande verzoeker een snellere beslissing hadden kunnen nemen, voert verzoeker in feite een schending aan van de formele motiveringsverplichting. De Raad merkt op dat wanneer een advies niet opgenomen wordt in de beslissing zelf, het volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen. Het feit dat verzoeker geen kennis heeft verkregen van het advies doet hier niets aan af (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). In casu zijn het voorwerp, namelijk een advies van het CGVS (met ref. CGVS: 02/22345) en de inhoud, bekend. Gezien in de bestreden beslissing zelfs de belangrijkste passus uit het voornoemde advies werd overgenomen (dat zij sneller een beslissing had kunnen nemen indien de betrokkene zijn ware identiteitsgegevens van bij de start van zijn asielprocedure kenbaar had gemaakt) en gezien de essentiële elementen, die geleid hebben tot de bestreden beslissing, opgenomen zijn in de motivering van de bestreden beslissing, kan verzoeker geenszins een schending van de motiveringsverplichting of van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk maken. Waar verzoeker nog stelt dat hij geenszins kan verifiëren op basis van welke gegevens het CGVS tot zijn besluit kwam, wijst de Raad erop dat van de verwerende partij eisen dat ze nog meer bijzonderheden - bovenop de verschillende elementen die al aangegeven worden in de bestreden beslissing - verschaft omtrent de reden van intrekking van zijn machtiging tot verblijf, erop zou neerkomen dat zij ertoe verplicht wordt de motieven van de motieven van haar besluit te geven. De wettelijke verplichting tot uitdrukkelijke motivering houdt zulks niet in (RvS 14 april, nr. 157.584 van 14 april 2006). Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat de door de verwerende partij aangewende informatie bij het administratieve dossier is gevoegd en dat verzoeker en zijn advocaat ten allen tijde het rechtsplegingsdossier en het administratieve dossier ter griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen konden inkijken. In casu is derhalve ook geen sprake van een schending van de rechten van verdediging.

Waar verzoeker stelt dat in 2005 een beslissing werd genomen aangaande zijn asielaanvraag door het CGVS, dat op 27 augustus 2007, de datum van de positieve beslissing aangaande zijn verzoek tot regularisatie, de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen nog steeds geen beslissing had genomen, kan niet ingezien worden op welke wijze deze argumentatie kan gelden als kritiek op de bestreden beslissing van intrekking van de machtiging tot verblijf, noch kan vastgesteld worden of verzoeker met deze argumentatie een of andere schending van een wetsartikel of een rechtsbeginsel beoogt, zodat deze argumentatie niet kan weerhouden worden.

Betreffende verzoekers standpunt als zou de verwerende partij niet in alle redelijkheid kunnen beslissen dat, indien verzoeker geen andere nationaliteit had aangemeten, er geen sprake zou zijn van een langdurige asielprocedure, stelt de Raad vast dat gezien het advies van het CGVS, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waarvan het essentiële element werd opgenomen, namelijk dat bij het onmiddellijk kenbaar maken van zijn ware

identiteitsgegevens sneller een beslissing had kunnen genomen worden in verzoekers asielprocedure, de verwerende partij niet kennelijk onredelijk tot de vaststelling kwam dat indien verzoeker geen andere nationaliteit had aangemeten, er geen sprake zou zijn van een langdurige asielprocedure.

Waar verzoeker nog stelt dat het blijft vaststaan dat hij in België goed geïntegreerd en tewerkgesteld is en het tegen de beginselen van behoorlijk bestuur indruist wanneer de verwerende partij nalaat om deze door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet op zichzelf te beoordelen en te weerleggen, wijst de Raad op wat volgt. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2006 van verzoeker blijkt inderdaad dat verzoeker zich, om de machtiging te verkrijgen, niet alleen beroept op de langdurige asielprocedure, maar ook onder andere op zijn tewerkstelling en zijn integratie. Het is inderdaad zo dat hij de regularisatie verkregen heeft door zijn langdurige asielprocedure. Nu blijkt dat sneller een beslissing had kunnen genomen worden in zijn asielprocedure, indien verzoeker van bij de start zijn ware identiteitsgegevens had kenbaar gemaakt, vervalt het argument van de 'lange asielprocedure' en wordt zijn machtiging tot verblijf ingetrokken. Echter kan de verwerende partij niet verweten worden dat zij de overige door de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 11 december 2006 aangehaalde elementen van integratie en tewerkstelling niet op zichzelf heeft beoordeeld en weerlegd, nu uit de bestreden beslissing duidelijk op de voornoemde elementen wordt ingegaan en dit als volgt:

“Gezien dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, maar zij enkel konden ontstaan doordat betrokkene een op leugens en een vals document gebaseerde asielaanvraag deed bij de Belgische autoriteiten, is ook deze integratie en zijn tewerkstelling in België geen aanvaardbaar motief voor regularisatie.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij erkent dat de integratie en tewerkstelling van verzoeker vaststaan, alsook dat zij de voornoemde elementen op zichzelf heeft beoordeeld en weerlegd. Noch een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur noch een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij wordt aannemelijk gemaakt.

Verzoeker betwist niet dat hij valse verklaringen heeft afgelegd en valse documenten heeft voorgelegd betreffende zijn identiteit en nationaliteit. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een verblijfsmachtiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54). Met het oog op de rechtszekerheid dient de door bedrog uitgelokte rechtshandeling formeel uit het rechtsverkeer te worden verwijderd. De Raad stelt vast dat het bestuur niet lichtzinnig is overgegaan tot het opstellen van de bestreden beslissingen, doch een grondig onderzoek heeft verricht waarbij tevens contact werd genomen met de diensten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde het administratief dossier en de bestreden beslissingen op een correcte manier te onderbouwen.

Verzoeker maakt een schending van de motiveringsverplichting, van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, noch het bestaan van een manifeste appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij aannemelijk.

Waar verzoeker als slot van zijn eerste middel argumenteert dat de verwerende partij slechts binnen de dertig dagen kan terugkomen op een eerder genomen beslissing, wijst de Raad erop dat een administratieve rechtshandeling die een recht doet ontstaan kan worden ingetrokken door de administratieve overheid, indien zij onregelmatig is, slechts gedurende de termijn voorzien voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring, of, wanneer tegen die beslissing een ontvankelijk annulatieberoep werd ingediend tot aan de sluiting der debatten,

tenzij een uitdrukkelijke wetsbepaling die intrekking mogelijk maakt of het gaat om een rechtshandeling die door een zo voor de hand liggende onregelmatigheid is aangetast dat ze voor onbestaande moet worden gehouden, of nog, wanneer die handeling is uitgelokt door bedrog (RvS 25 september 2006, nr. 162.676). In casu blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de intrekking van de machtiging tot verblijf geschiedde daar het verkrijgen van de machtiging tot verblijf door verzoeker het manifest gevolg van fraude is. Aldus kon de intrekking door de verwerende partij op om het even welk ogenblik en aldus ook buiten de beroepstermijn van dertig dagen, gebeuren. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat hij hier reeds sinds 2002 verblijft en in de Belgische samenleving geïntegreerd is, dat deze feiten niet zomaar kunnen weggefilterd worden. Dat het betekenen van de beslissing tot intrekking van zijn machtiging tot verblijf en van het bevel een aantasting vormt van zijn recht op een menswaardig bestaan en het recht op bescherming van zijn gezins- en privéleven. Dat er geenszins sprake is van schending van de openbare orde nu verzoeker zelf spontaan en ter goeder trouw zijn Jordaans paspoort heeft neergelegd.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezins- en privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij hier reeds sinds 2002 verblijft en in de Belgische samenleving geïntegreerd is. De Raad wijst er echter op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bestendinging van een situatie die hij op bedrieglijke wijze tot

stand heeft gebracht. De bestreden beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op zijn bedrieglijke verklaringen zodat deze binnen de vooropgestelde doelen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM valt.

Waar verzoeker stelt dat er geenszins sprake is van schending van de openbare orde nu verzoeker zelf spontaan en ter goeder trouw zijn Jordaans paspoort heeft neergelegd, kan hij niet gevolgd worden nu hij voor het verkrijgen van zijn machtiging tot verblijf, waarvan de intrekking die hier bestreden beslissing vormt, geenszins zijn Jordaans paspoort neerlegde, zoals blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf van 11 december 2006, doch verklaarde de Israëlische nationaliteit te hebben, waarvan vastgesteld werd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, dat dit vals was. Verzoeker kan zich dus geenszins beroepen op zijn goeder trouw.

In casu toont verzoeker niet aan dat er een wanverhouding zou bestaan tussen zijn belangen en de bestreden beslissing (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.